

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/21/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117203176
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5117203176.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členov senátu Mgr. Márie Kašíkovej a JUDr. Zuzany Krivdovej, v právnej veci žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. B. XXX/X, E. - B., právne zastúpený: Advokátska kancelária M Kojtalová, s.r.o., so sídlom Antona Bernoláka 51, Žilina, IČO: 47 258 608 proti žalovaným: 1/: F. G., nar. XX.X.XXXX, bytom H. XXXX/XX, I., právne zastúpený: Mgr. René Nguyen, advokát so sídlom Moyzesova 471/1, Partizánske 2/ A. J. K., nar. XX.X.XXXX, bytom J. XXXX/XX, E., právne zastúpený: JUDr. Iveta Gálošová Bušová, MBA, LL.M, advokátka so sídlom Vojtecha Tvrdého 793/21, Žilina, 3/ LICITOR recovery, k.s., so sídlom Sládkovičova 6, Žilina, správca konkurznej podstaty úpadcu MIKOMIX, spol. s.r.o., so sídlom Družinská 897, Rosina, IČO: 36 414 930, 4/ AUTO-PARTNER - SK, s.r.o., so sídlom Záhradnícka 4845/93, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 47 428 023, o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie žalovaných v rade 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 8C/8/2017 - 552 zo dňa 20. marca 2024, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., III. a VI. **p o t v r d z u j e .**
II. Žalobcovi priznáva voči žalovaným v rade 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.
III. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II., IV. a V. zostáva nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vyhovel žalobe na určenie, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností v podiele 1/1 – iný, nachádzajúcich sa v k.ú. B., evidované Okresným úradom Žilina, katastrálny odbor na LV č. XXXX ako pozemok CKN parc. č. 593/31 – zastavaná plocha a nádvoria o výmere 1357m², na LV č. XXXX ako pozemok CKN parc. č. 611/21 – ostatná plocha o výmere 799m² (výrok I.). Žalobu voči žalovaným v rade 3/ a 4/ zamietol (výrok II.). Žalobcovi priznal proti žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% vrátane trov druhoinštančného a dovolacieho konania, v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP (výrok III.). Žalovanému v rade 3/ nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok IV.). Žalovanému v rade 4/ priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, vrátane trov druhoinštančného a dovolacieho konania, v zmysle § 255 ods. 1 CSP (výrok V.). Slovenskej republike priznal voči žalovaným v rade 1/ a 2/ nárok na náhradu trov štátu v rozsahu 100% (výrok VI.).
2. Z výsledkov vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobca ako predávajúci a žalovaný v rade 1/ ako kupujúci, žalovaní v rade 3/ a 4/ ako „účastníci“ uzatvorili dňa 03.10.2016 Kúpnu zmluvu a Zmluvu o zriadení vecného bremena. Predmetom kúpnej zmluvy bol predaj pozemkov – CKN parc. č. 593/31 a CKN parc. 611/21 (ďalej len ako „predmetné pozemky/nehnuteľnosti“) v tom čase zapísaných na LV č. XXXX k.ú. B., keď žalobca ako predávajúci predal svoj vlastnícky podiel k týmto nehnuteľnostiam za kúpnu cenu 1 Euro. Zmluva upravovala zriadenie vecného bremena in rem spočívajúceho v práve vstupu a prechodu a prejazdu aj motorovým vozidlám, najmä cez pozemky v zmluve označené, evidované

na LV č. XXXX, k.ú. B.. Účastníkmi kúpnej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena boli aj žalovaní v rade 3/ a 4/, avšak zo zmluvy im nevyplývajú žiadne práva ani povinnosti. Súčasťou zmluvy článku VII. bola rozvázovacia podmienka, v zmysle ktorej je účinnosť zmluvy podmienená rozvázovacou podmienkou a zmluva zaniká v okamihu, ak účastník 1/ (žalovaný v rade 3) uhradí v lehote jedného mesiaca od podpísania zmluvy celkové zostatky leasingov u jednotlivých leasingových spoločností k v zmluve špecifikovaným motorovým vozidlám. V prípade neuhradenia zostatku leasingu v lehote jedného mesiaca od podpísania zmluvy, zostávajú účinky zmluvy zachované. Vklad vlastníckeho práva a práva vecného bremena bol povolený Okresným úradom Žilina, katastrálny odbor dňa 04.10.2016 pod V 8789/2016. V čase rozhodovania súdu vlastníkom pozemku CKN parc. č. 593/31 bol žalovaný v rade 1/ titulom kúpnej zmluvy zo dňa 03.10.2016. Z výpisu LV č. XXXX k.ú. B. mal preukázané, že pozemok CKN parc. č. 611/21 je vo vlastníctve žalovaného v rade 2/ na základe kúpnej zmluvy, ktorej vklad bol povolený dňa 27.01.2017.

3. V poradí prvým rozsudkom z 22.09.2021, č.k. 8C/8/2017 – 369 žalobu na určenie vlastníckeho práva v celom rozsahu zamietol. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, rozsudkom sp.zn. 7Co/42/2022 zo dňa 08.06.2022 tento rozsudok potvrdil. Na základe podaného dovolania žalobcom Najvyšší súd SR uznesením z 26.10.2023, sp.zn. 5Cdo/234/2022 rozsudok súdu prvej a druhej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie Okresnému súdu Žilina. Najvyšší súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že sudy nižších inštancií sa pri hodnotení dôkazov zásadou voľného hodnotenia dôkazov úplne neriadili. Vzhľadom na okolnosti, ktoré predchádzali uzatvoreniu kúpnej zmluvy z 03.10.2016, ako aj okolností jej uzatvorenia, keď sudy nižšej inštancie boli povinní spor posúdiť podľa všetkých do úvahy pripadajúcich ustanovení zákona.

4. Po opätovnom nariadení pojednávania žalobca súdu oznámil nové skutočnosti, ktoré mali zásadný vplyv na opätovné posúdenie veci, a to hlavne skutočnosť, že konateľ žalovaného v rade 3/ - L. J., bol rozsudkom Okresného súdu Žilina sp.zn. 28T/79/2020 zo dňa 06.07.2023, právoplatným dňa 06.07.2023, uznaný vinným zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, keď podľa skutkovej vety, na škodu cudzieho majetku sa obohatil tým, že uviedol do omylu žalobcu a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu. Konateľ žalovaného v rade 3/ L. J. bol uznaný vinným zo spáchania zločinu podvodu na tom skutkovom základe, ktorý spočíva v okolnostiach uzatvárania kúpnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným v rade 1/, ktoré je podrobne uvedené v skutkovej vete rozsudku Okresného súdu Žilina sp.zn. 28T/79/2020 a ktoré podrobne uvádza v bode 15 odôvodnenia rozsudku. Z obsahu trestného rozsudku je nesporné a ustálené, že kúpna zmluva, ktorá je predmetom tohto konania, trpí takými vadami, ktoré spôsobujú jej neplatnosť podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keďže k jej uzatvoreniu došlo podvodným – protiprávnym konaním, keď na strane žalobcu vznikol hmotnoprávny základ domáhať sa určenia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam.

5. Pri vyhodnotení rozhodujúcich okolností vrátane rozsudku trestného súdu, pri vyhodnotení rozsahu viazanosti súdu v civilnom sporovom konaní o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, je potrebné vychádzať z podmienok § 193 CSP s poukazom aj na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/223/2016. V zmysle tohto rozhodnutia, ak sa pri právnom úkone zdanlivo prejavuje vôľa, ktorá v skutočnosti neexistuje, resp. síce existuje, avšak v inej kvalite, než to ukazuje jej prejav, ide o nedostatok vážnosti vôle, ktorá je okolnosťou zakladajúcou neplatnosť zmluvy v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zo skutkového a právneho posúdenia konania konateľa žalovaného v rade 3/, ktoré obsahuje výrok trestného rozsudku a ktorým je civilný súd podľa § 193 CSP viazaný, je zrejmé, že znaky skutkovej podstaty trestného činu, pre ktorý bol konateľ/žalovaný uznaný vinným, sú nesporne významnými pre rozhodnutie civilného súdu. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že obaja účastníci kúpnej zmluvy z 03.10.2016 urobili úkon „formálne“, tzn. bez skutočnej vôle predať a kúpiť nehnuteľnosti (pozemky), keď skutočnou vôľou uzavretia právneho úkonu bolo zabezpečiť pohľadávku žalovaného v rade 3/. Vtedy, keď sa zdanlivo prejavuje vôľa, ktorá v skutočnosti neexistuje, resp. síce existuje, avšak v inej kvalite, než to ukazuje jej prejav, ide o nedostatok vážnosti vôle. Neplatnými prejavmi vôle sú medzi iným aj simulované právne úkony na základe podmienok § 41 a) ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka. Z teórie vyplýva, že pokiaľ by mal platiť zastieraný právny úkon, podmienkou ale je, že zastieraný právny úkon zodpovedá vôli subjektov a že spĺňa náležitosti požadované zákonom pre jeho platnosť. Pokiaľ by bol sám zastieraný právny úkon nedovolený (priečil by sa zákonu), bol by tiež neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc zo skutkových a právnych záverov rozsudku trestného súdu, vyjadrených v jeho výroku treba mať za to, že konateľ žalovaného v rade 3/ uviedol žalobcu do omylu v tom, že mal v dôsledku tohto ním vyvolaného omylu žalobca predstierať uzatvorenie kúpnej zmluvy, v skutočnosti ale účastníci zmluvy mali vôľu zabezpečiť pohľadávku žalovaného v rade 3/ titulom leasingových zmlúv. Keďže predmetná kúpna zmluva, ako

dvojstranný právny úkon nebola urobená vážne, je takáto zmluva podľa § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná.

6. Vychádzajúc zo záverov rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. I.ÚS 50/2010 a v ňom uvádzanú zásadu rímskeho práva, v zmysle ktorej „nikto nemôže previesť na iné právo, ktoré sám nemá“, v prípade neplatného právneho úkonu v prevode nehnuteľností prevedených ďalej na iných nadobúdateľov, svedčí v prospech týchto ďalších nadobúdateľov „modus“, ale chýba im „titulus“. Dobrá viera týchto ďalších nadobúdateľov má význam len potiaľ, že im možno priznať všetky práva a povinnosti oprávneného držiteľa (§129 a nasl. Občianskeho zákonníka). Je zrejmé, že žalovaní v rade 1/ a 2/ v dôsledku absolútnej neplatnosti právnych úkonov – uzavretej kúpnej zmluvy z 03.10.2016, nemohli by byť nadobúdateľmi predmetných nehnuteľností (pozemkov) v dobrej viere. Nepovažoval za dôvodnú argumentáciu právneho zástupcu žalovaných k posudzovaniu omylu v zmysle § 49 a) Občianskeho zákonníka. Opätovne poukázal na závery trestného rozsudku a viazanosť súdu v civilnom konaní týmto rozhodnutím v zmysle § 193 CSP, keď kúpnu zmluvu z 03.10.2016 je dôvodné považovať za neplatný právny úkon v zmysle § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka.

7. Žalobu vo vzťahu k žalovaným v rade 3/ a 4/ zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na ich strane, keďže predmetom sporu nebolo posúdenie určenia neplatnosti právneho úkonu (uvedené bolo iba predmetom prejudiciálnej otázky v spore), ale určenie vlastníckeho práva, keď pasívne vecne legitímovaní v spore sú žalovaní v rade 1/ a 2/, vo vzťahu ktorým k času rozhodovania súdu o určenie vlastníckeho práva v prospech žalobcu, svedčil zápis vlastníckeho práva na LV č. XXXX a LV č. XXXX, k. ú. B..

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti výroku I., vo vzťahu k určeniu, že žalobca je výlučný vlastník nehnuteľnosti evidovanej na LV č. XXXX ako pozemok CKN parc. č. 593/31, vo výroku III. a vo výroku VI. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný v rade 1/. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že uzavretá kúpna zmluva z 03.10.2016 je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 37 ods. 1, § 39, § 41 a) ods. 1, ods. 2 a § 49 a) Občianskeho zákonníka. Trestný rozsudok Okresného súdu Žilina sp.zn. 28T/79/2020, na ktorý poukázal súd prvej inštancie nekonštatoval, že uzavretie kúpnej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena zo dňa 03.10.2016 je v rozpore so zákonom, ba práve naopak, existencia trestného rozsudku potvrdzuje platnosť kúpnej zmluvy. Žalobca platne previedol pozemky, avšak podvodným konaním L. J. mu bola spôsobená škoda vo výške 93.194,35 Eur, ktorú mu aj trestný súd priznal. Ak by trestný súd skonštatoval neplatnosť kúpnej zmluvy, tak by žalobcovi nepriznal náhradu škody vo výške 93.194,35 Eur. Žalobca má svoje nároky uplatňovať voči odsúdenému L. J. a nevyvolávať ďalšie súdne spory. Žalobca tohto času disponuje majetkovou hodnotou, majetkovým právom – prejudikovanou peňažnou pohľadávkou, ktorá kompenzuje to, že platnou kúpnu zmluvou predal na žalovaného v rade 1/ svoje pozemky. V opačnom prípade žalobca bude disponovať tak majetkovým právom – prejudikovanou peňažnou pohľadávkou vo výške 93.194,35 Eur, ako aj vlastníctvom k pozemku, čo je v rozpore so základnými princípmi spravodlivosti. Vo vzťahu k nezhode vôle opätovne uvádza, že ak by sa malo jednať o neplatný právny úkon, musí existovať nezhoda vôle a jej prejavu a to len v prípadoch, kedy sa jedná o simulovaný prejav vôle, teda nevážny zo strany všetkých účastníkov právneho úkonu, prejav vôle urobený pod nátlakom v tiesni, alebo z recesie. Ak však absentujú vyššie uvedené skutočnosti, jedná sa pri nezhode vôle a prejave vôle len o právny úkon urobený s vnútornou výhradou, ktorý netrpí neplatnosťou, nakoľko o tejto vnútornej výhrade on nevedel a nemohol vedieť. Žalobca vedel, že sa jedná o kúpnu zmluvu, aká je kúpna cena a že so zmluvou sa oboznámil, mal právo taktiež odmietnuť kúpnu zmluvu podpísať. Ak by sa malo jednať o simulovaný právny úkon, musela by vôľa smerujúca k inému úkonu byť prítomná u všetkých účastníkov simulovaného právneho úkonu. Z jeho strany neboli žiadne pochybnosti o tom, že by L. J. v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy podvádzal žalobcu. To, že L. J. niečo iné tvrdil žalobcovi a niečo iné jemu, nemôže byť na jeho ťarchu ako dobromyseľného vlastníka, ktorý chcel pozemky kúpnu zmluvou nadobudnúť. Za nesprávne považuje aj rozhodnutie súdu o trovách konania, keď podľa jeho názoru sú okolnosti a dôvody vhodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, pre ktoré nie je dôvodné úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania priznať. Je zrejmé, že trestný rozsudok bol vydaný až v priebehu súdneho konania a v prípade straty vlastníctva k pozemku nebude môcť regresne uplatňovať prípadnú škodu voči L. J.. Z jeho strany nebol žiaden dôvod na vznik sporu a priebeh sporu. Žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zmeniť a žalobu zamietnuť a nepriznať žalobcovi a Slovenskej republike nárok na náhradu trov.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti výroku I. vo vzťahu k určeniu, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti evidovanej na LV č. XXXX ako pozemok CKN parc. č. 611/2021, vo výroku III. a vo výroku VI., podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný v rade 2/. Poukázal na skutočnosť, že pri novom rozhodovaní súd prvej inštancie rozhodol výlučne a len s poukazom na

rozsudok Okresného súdu Žilina, sp.zn. 28T/79/2020 z 06.07.2023, ktorým bol konateľ žalovaného v rade 3/ uznaný vinným zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 3 písm. a) Trestného zákona. V tejto súvislosti odkazuje na znenie odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (body 30,33 a 34) s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/223/2016. Aplikácia záverov uvádzaného rozhodnutia najvyššieho súdu na okolnosti prejednávanej veci nie je možná, nakoľko vo veci riešenej odvolacím súdom bol skutkový stav zásadne odlišný od skutkových okolností prejednávanej veci – trestného činu sa dopustila priamo osoba, s ktorou žalobkyňa uzatvorila zmluvu o prevode vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam. Avšak v prípade tejto prejednávanej veci je situácia rozdielna – žalovaný v rade 1/ ako osoba, s ktorou žalobca uzatvoril kúpnu zmluvu, sa nedopustila žiadneho trestného činu v súvislosti s uzatvorením tejto zmluvy. Žalobca si bol vedomý, akú zmluvu uzatvára a aké sú následky jej uzatvorenia – prevod jeho vlastníctva v prospech kupujúceho, keď žalobca spolupôsobil pri príprave danej zmluvy a už od samého počiatku bol uzrozumený s obsahom tejto zmluvy a s jej následkami. Ak teda v súvislosti s uzatvorením kúpnej zmluvy on sám sa nedopustil žiadneho trestného činu je toho názoru, že neplatnosti tohto právneho úkonu sa nie je možné dovoľávať, nakoľko dôvodom neplatnosti zmluvy musí byť konanie zmluvnej strany danej zmluvy a nie inej osoby. Kúpna zmluva je dvojstranný právny úkon, preto sa nemožno stotožniť so záverom súdu prvej inštancie o tom, že konanie konateľa žalovaného v rade 3/, ktorý nie je zmluvnou stranou o prevode vlastníckeho práva, môže vyvolať právne účinky neplatnosti zmluvy medzi zmluvnými stranami kúpnej zmluvy. Aj vzhľadom na takéto zistené skutkové okolnosti nemohol byť preukázaný nedostatok vôle žalobcu uzatvoriť predmetnú zmluvu. Naopak, žalobca potvrdil, že zmluvu sa rozhodol uzatvoriť dobrovoľne a bol si vedomí následkov jej uzatvorenia. Do zmluvy práve z iniciatívy žalobcu bola zahrnutá rozvázovacia podmienka platnosti zmluvy. Skutočnosť, že žalobca pri uzatváraní zmluvy sa spoliehal na prísľuby žalovaného v rade 3/, nemôže postihovať neplatnosťou právny úkon, ktorý žalobca uzatvoril s inou osobou, ako je žalovaný v rade 3/. Súd prvej inštancie nesprávne tieto okolnosti vyhodnotil, skutkový stav nezodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania a následne dospel k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci. Žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných v rade 1/ a 2/ a k vyjadreniu žalovaných v rade 1/ a 2/ uviedol, že zo žiadnych zistení z výsledkov vykonaného dokazovania nevyplýva, že by bol on iniciátorom, aby sa do napadnutej zmluvy zahrnula rozvázovacia podmienka platnosti zmluvy, čím by mal potvrdiť svoju vedomosť aj vôľu vlastníctvo k predmetu konania previesť v prospech žalovaného v rade 1/ a ktoré sú priamo v rozpore s tvrdením samotného žalovaného v rade 1/, ktorý popísal spôsob uzatvorenia kúpnej zmluvy na poslednom pojednávaní na súde prvej inštancie, a to i v súvislosti so zakomponovaním rozvázovacej podmienky. Prieči sa základným princípom spravodlivosti výklad žalovaného v rade 1/ k otázke náhrady škody priznanej v trestnom konaní a v posudzovaní kúpnej zmluvy, ku ktorej je súd povinný pristúpiť ex offo s tým, že priznanie nároku na náhradu škody voči tretej osobe (ktorá nevyužila žiadny opravný prostriedok vo vzťahu k tomuto uplatnenému nároku), nemôže byť právnou ani skutkovou prekážkou vyslovenia neplatnosti právneho úkonu, ktorý je postihnutý vadou neplatnosti z dôvodu jeho rozporu so zákonom, pričom skutkový základ nezákonného konania je ustálený trestným súdom a z tejto trestnej veci mohol súd prvej inštancie ako civilný súd v časti skutkových a právnych záverov vychádzať a tieto rešpektovať. Súd však nie je viazaný výrokom rozsudku o výške škody a je bez právneho významu a nemôže tvoriť právnou a skutkovú prekážku pre vyslovenie neplatnosti záväzku, ktorý je v rozpore so zákonom, to, ak tretia osoba bola zaviazaná na náhradu škody. Judikatúru v danej veci nemožno paušalizovať, pričom súd prvej inštancie postupoval správne, keď zohľadnil v prejednanom prípade jeho špecifiká, čím bola dodržaná zásada spravodlivého súdneho konania a zásada právnej istoty. Bez opory v zákone nesprávne sú závery žalovaného v rade 2/, že neplatnosť zmluvy môže spôsobiť len jej účastník, nad rámec uvedeného bol odsúdený L. J. ako štatutárny zástupca žalovaného v rade 3/, účastník samotnej zmluvy bez ohľadu na to, že nebol stranou kúpnej zmluvy, bol účastníkom záväzkového vzťahu. Žalovaný v rade 2/ tak v rámci svojho podaného odvolania nesprávne produkuje svoje skutkové tvrdenia k zistenému skutkovému stavu veci súdom prvej inštancie, a to samotnú deklaráciu skutkového stavu veci žalovaným v rade 1/. Preto ak okresný súd určil, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností a z hľadiska právneho a skutkového posúdenia veci na prejednaný prípad aplikoval ustanovenia § 39, §37 Občianskeho zákonníka, s ohľadom na vydaný rozsudok Okresného súdu Žilina sp.zn. 28T/79/2020 z 06.07.2023, ktorým bol štatutárny zástupca žalovaného v rade 3/ uznaný vinným zo spáchania trestného činu zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods.3 písm. a) Trestného zákona, správne súd prvej inštancie trestný rozsudok vyhodnocoval v kontexte ustanovenia § 193 CSP, ktorým bol v tomto civilnom konaní viazaný, keďže korešponduje so skutkovými okolnosťami, ktoré vyplynuli v civilnom konaní z výsledkov dokazovania.

11. Žalovaný v rade 2/ vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že je to práve žalobca, ktorý vyvodzuje a prezentuje tvrdenie o skutkových či právnych záveroch, ktoré nekorešponujú s obsahom spomínaného odsudzujúceho trestného rozsudku, ani s obsahom odvolaním napadnutého rozhodnutia. Z vykonaného dokazovania nemožno vyvodiť záver o tom, že by žalobca nemal vedomosť a nebol uzrozumený s tým, na aký účel uzatvára danú kúpnu zmluvu a preto si bol vedomý následkov tohto právneho úkonu.

12. Žalovaný v rade 2/ k vyjadreniu žalovaného v rade 1/ uviedol, že sa s obsahom vyjadrenia žalovaného stotožňuje z dôvodov, pre ktoré nie je možné považovať rozhodnutie prvoinštančného súdu v napadnutej časti za správne.

13. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podali včas (§362 ods.1 CSP) strany sporu, v neprospech ktorých bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v intenciách § 379 a § 380 CSP, ktorý v napadnutom výroku odvolaním žalovaných v rade 1/ a 2/ (vo výroku I.) a súvisiacich výrokoch III. a VI. o trovách konania strán sporu a trov štátu, podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Vo výrokoch II. , IV. a V. odvolaním strán nenapadnutých, zostáva rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

14. Záver súdu prvej inštancie, ktorý vyhovel žalobe na určenie, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v k.ú. B., pozemkov - CKN parc. č. 593/31, zapísanej na LV č. XXXX v prospech žalovaného v rade 1/ a CKN parc. č. 611/21, zapísanej na LV č. XXXX v prospech žalovaného v rade 2/, keď prejudiciálne skúmal obsah/(ne)platnosť kúpnej zmluvy z 03.10.2016 a pokiaľ dospel k záveru, že predmetná kúpna zmluva trpí absolútnou neplatnosťou v zmysle § 37 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka, že v zmysle §193 CSP bol viazaný rozsudkom Okresného súdu Žilina sp.zn. 28T/79/2020 z 06.07.2023, z ktorých okolností vychádzal pri posudzovaní neplatnosti právneho úkonu – kúpnej zmluvy z 03.10.2016 s tým, že žalovaný v rade 2/ nemohol platne nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka na základe zásady, že „nikto nemôže previesť na iného právo, než sám má“, je správny.

15. Z doposiaľ vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplýva skutkové zistenie, že žalobca ako predávajúci a žalovaný v rade 1/ ako kupujúci, žalovaní v rade 3/ a 4/ ako „účastníci“ uzatvorili dňa 03.10.2016 „Kúpnu zmluvu a Zmluvu o zriadení vecného bremena“, predmetom ktorej (kúpnej zmluvy) bol prevod pozemkov CKN parc. č. 593/31 – zastavané plochy a nádvorcia o výmere 1357m² a CKN parc. č. 611/21 – ostatné plochy o výmere 799m², v tom čase zapísaných na LV č. XXXX, k.ú B., keď zmluvné strany sa dohodli, že cena za predmet zmluvy je stanovená vo výške 1 Euro. V článku VII. (rozvázovacia podmienka) zmluvné strany sa dohodli, že účinnosť tejto zmluvy je podmienená rozvázovacou podmienkou a táto zmluva zaniká v okamihu, keď účastník 1 (tzn. spoločnosť MIKOMIX, spol. s r.o.) uhradí v lehote jedného mesiaca od podpísania tejto zmluvy celkové zostatky leasingov u jednotlivých leasingových spoločností vzťahujúcich sa na (v zmluve uvedené) motorové vozidlá. V zmysle bodu 7.2 zmluvné strany sa dohodli, že v prípade, že ak účastník v rade 1/ neuhradí celkové zostatky leasingov podľa predošlého bodu tejto zmluvy, účinky tejto zmluvy zostávajú zachované.

16. Najvyšší súd SR v uznesení z 26.10.2023 sp.zn. 5Cdo/234/2022, pokiaľ zrušil predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Žilina z 22.09.2021 sp.zn. 8Co/8/2017 (v poradí prvý) a rozsudok Krajského súdu v Žiline z 08.06.2022 sp.zn. 7Co/42/2022, vytýkal súdom nižších inštancií, že pri hodnotení dôkazov zásadou voľného hodnotenia dôkazov sa neriadili, v tomto smere dovolací súd poukázal už na konkrétne skutkové zistenia na základe výsledkov vykonaného dokazovania, a to na okolnosti predchádzajúce uzatvoreniu kúpnej zmluvy z 03.10.2016, ako aj okolnosti jej uzatvorenia, napr. na skutočnosť, že kupujúci bol v tom, že ide o pozemky p. J. „iba napísané“ na p. C., dohodu o kúpnej cene 1 Euro, dohodnutú podmienku alebo jej popísanie aj žalovanými v rade 3/ a 4/ a ďalšie skutočnosti uvádzané v bode 15 odôvodnenia uznesenia dovolacieho súdu, ktoré súdy nižších inštancií v zmysle § 191 ods. 1 CSP vo svojich rozhodnutiach nevyhodnocovali. Po zrušení veci dovolacím súdom a vrátení veci na prejednanie súdu prvej inštancie, tento na základe vykonaného dokazovania zistil, že Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp.zn. 28T/79/2020 vydal dňa 06.07.2023 rozsudok, ktorým bol konateľ žalovaného v rade 3/ spoločnosti MIKOMIX, spol. s r.o. - L. J. uznaný vinným zo spáchania zločinu podvodu § 221 ods. 1., ods. 3 písm. a) Trestného zákona, keď uvedený rozsudok a jeho skutkovú vetu vyhodnocoval v kontexte § 193 CSP, keďže okolnosti, ktoré viedli trestný súd k vydaniu odsudzujúceho rozsudku konateľa spoločnosti MIKOMIX, spol. s r.o., boli skutkovo a právne významné pre zaujatie záveru o absolútnej neplatnosti právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre nedostatok vážnosti vôle, ako aj v dôsledku neplatnosti tohto právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa stotožňuje s vyhodnotením skutkových okolností súdom prvej

inštancie v bodoch 30 až 33 odôvodnenia rozsudku, že výrok trestného rozsudku a znaky skutkovej podstaty trestného činu, pre ktorý bol konateľ žalovaného v rade 3/ uznaný vinným zo spáchania zločinu podvodu, sú nesporne významnými pre rozhodnutie civilného súdu v danej prejednávanej veci. Správne vychádzal z okolností uzavretia kúpnej zmluvy z 03.10.2016 a to najmä, že L. J. ako konateľ žalovaného v rade 3/ požiadal A. B. C. (žalobcu), aby mu prostredníctvom záruky pozemkami v jeho vlastníctve pomohol pri predaji motorových vozidiel a súvisiacim vysporiadaním leasingov k týmto vozidlám, ktoré mala v prenájme MIKOMIX, spol. s r.o. a ktoré chcel odpredať subjektu AUTO-PARTNER-SK s.r.o. (žalovanému v rade 4/), záruku pozemkami žiadal na prechodnú dobu maximálne tri mesiace, kým si nevysporiada svoje leasingové záväzky pod podmienkou časového ohraničenia záruky, A. B. C. so žiadosťou súhlasil a dňa 03.10.2016 na notárskom úrade uzatvoril ako predávajúci „Kúpnu zmluvu a Zmluvu o zriadení vecného bremena“ s kupujúcim F. G. (žalovaným v rade 1), keď predmetom bol prevod nehnuteľností za kúpnu cenu 1 Euro a že v článku VII tejto zmluvy sa nachádzala rozvázovacia podmienka, v zmysle ktorej štatutárny orgán účastníka v rade 1/ MIKOMIX, spol. s r.o. celkové zostatky leasingov v zmysle rozvázovacej podmienky neuhradil a v dôsledku čoho pôvodný kupujúci F. G. už ako vlastník kúpnu zmluvou z 25.01.2017 predal jeden z pozemkov kupujúcemu A. J. K. (žalovanému v rade 2/), dopustil sa spáchania zločinu podvodu, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Na základe takto doposiaľ vykonaného dokazovania, ako aj vychádzajúc z výroku a skutkovej vety trestného rozsudku správne súd prvej inštancie v uvedených bodoch odôvodnenia rozsudku vyvodil, že účastníci kúpnej zmluvy z 03.10.2016 urobili tento úkon „formálne“ bez skutočnej vôle nehnuteľnosti predať a kúpiť, s domnelou vôľou zabezpečiť požiadavku žalovaného v rade 3/, ktorá však na základe trestného rozsudku bola vyhodnotená ako podvodné konanie L. J.. Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania, na rozporné a neurčité vyjadrovanie sa žalovaného v rade 1/ ohľadom „chápania zmluvy“, so skutočnosťou, že žalobca mal predávať pozemky na základe dohody iba za 1 Euro, hodnotiac ďalej v kontexte s trestným rozsudkom, keď celý obsah zmluvy z 03.10.2016 je potrebné považovať za podvodné konanie, je dôvodné prisvedčiť súdu prvej inštancie o predbežnom právnom posúdení o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy na základe podmienok § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak sa teda zdanlivo prejavuje vôľa, ktorá v skutočnosti neexistovala resp. existovala, avšak v inej kvalite, než to ukazuje prejav, ide o nedostatok vážnosti vôle zakladajúci neplatnosť zmluvy v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

17. Na doplnenie správnosti záverov súdu prvej inštancie v otázke aplikácie § 193 CSP v tejto veci, vyriešenie ktorej má následne dopad na okolnosti zakladajúce neplatnosť právneho úkonu – kúpnej zmluvy z 03.10.2016 v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre nedostatok vážnosti vôle na strane „účastníkov zmluvy“ odvolací súd opätovne ako súd prvej inštancie poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/223/2016 z 20.01.2017 z obsahu ktorého napríklad vyplýva, že z výroku o vine treba vychádzať ako z celku a brať do úvahy jeho právnu a skutkovú časť tým, že rieši naplnenie skutkovej podstaty trestného činu konkrétnym konaním páchatela (R22/1979). Rozsah tejto viazanosti je daný tým, do akej miery sú znaky skutkovej podstaty trestného činu zároveň významnými okolnosťami pre rozhodnutie civilného súdu o uplatnenom nároku (porovnaj aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/101/2012). Nejde pri tom o porušenie § 135 OSP (teraz § 193 CSP), pokiaľ civilný súd nad rámec skutkovej a právnej časti výroku trestného rozsudku (obsahujúce vyhodnotenie z trestnoprávných hľadísk) vezme na zreteľ aj niektorú ďalšiu okolnosť, ktorá je významná zo súkromnoprávných aspektov pre rozhodnutie vo veci samej. Zo skutkového a právneho posúdenia prejednávanej veci súdom prvej inštancie, ktorý vzal na zreteľ do úvahy uvedený výrok trestného rozsudku, je dôvodné konštatovať, že tak žalobca ako aj kupujúci urobili tento úkon „formálne“, tzn. bez skutočnej vôle nehnuteľnosti predať a kúpiť (s domnelou vôľou zabezpečiť obchodnú transakciu podľa článku VII zmluvy), keď tieto okolnosti boli podstatné, z ktorých boli súdy v civilnom spore povinné vychádzať. Za nedôvodné preto považuje odvolací súd odvolanie žalovaných, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/223/2016 nie je možné aplikovať na okolnosti prejednávanej veci a taktiež z hľadiska právneho posúdenia veci nebolo už potrebné sa zaoberať prípadnou neplatnosťou kúpnej zmluvy podľa ust. § 41 a) ods. 2 a § 49 a) Občianskeho zákonníka.

18. Odvolací súd poukazuje ďalej na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 31.03.2015 sp.zn. 1Cdo/106/2012, v ktorom sa dovolací súd s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka stotožnil so závermi konajúcich súdov, že pri právnom posúdení, že „ak uzavretím darovacej zmluvy došlo k spáchaniu trestného činu s úmyslom ukrátiť veriteľa, účel zmluvy odporuje zákonu. S poukazom na súčasne zaužívanú súdnu prax (viď rozhodnutie R 35/1975) je dôvodné konštatovať, že zmluva, ktorá svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom, je od začiatku absolútne neplatná, nie je rozhodujúce, či účastníci o dôvode jej neplatnosti vedeli. V skutkovej vete § 39 Občianskeho zákonníka je vyjadrená neplatnosť právneho úkonu pre jeho

nedovolenosť, ktorá nastáva v prípadoch, že právny úkon odporuje zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom. Musí sa jednať o obsah alebo účel vykonaného právneho úkonu. V prípade, ak právnym úkonom bol spáchaný trestný čin, účelom takého právneho úkonu bolo obchádzanie zákona, čím tým je daný právny úkon absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka.“

19. Za správny považuje odvolací súd záver súdu prvej inštancie vyjadrený v bode 33 odôvodnenia, v ktorom prejudiciálne vyhodnotil kúpnu zmluvu uzavretú medzi predávajúcim F. G. a kupujúcim A. J. K. z 25.01.2017- predmetom ktorej bol prevod pozemku CKN parc. č. 611/21 – ostatná plocha o výmere 799m², v súčasnej dobe vedenej na LV č. XXXX, k.ú. B. na žalovaného v rade 2/ - za nedôvodné nadobudnutie vlastníckeho práva (na súdom prvej inštancie uvádzané rozhodnutie Ústavného súdu SR I.ÚS 50/2010), poukazujúc na zásadu rímskeho práva „nemo plus iuris ad alium transferre potest, quam ipse habet“, v zmysle ktorej „nikto nemôže previesť na iného právo, ktoré sám nemá.“ Vo vzťahu k vyššie uvedenému záveru odvolací súd dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR, ktorý rozhodoval vo veľkom senáte obchodnoprávneho kolégia dňa 27.04.2021, sp.zn. 1VOBdo2/2020, ktoré znie nasledovne: „VI. S poukazom na právnu zásadu, podľa ktorej „nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sa má“ (viď citácia v latinčine vyššie), nemôže platne previesť vlastnícke právo k nehnuteľnosti na inú osobu ten, kto je na základe absolútne neplatného právneho úkonu vedený v katastri nehnuteľnosti ako vlastník nehnuteľnosti. Dobrá viera nadobúdateľa, že hnutelnú alebo nehnuteľnú vec nadobúda od vlastníka, má vplyv na nadobudnutie vlastníckeho práva, len pokiaľ zákon v taxatívne vymedzených prípadoch nadobudnutia vlastníckeho práva s poukazom na dobrú vieru ich nadobúdateľa výslovne upravuje. V iných prípadoch právna úprava de lege lata nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje. Keďže platná úprava poskytuje ochranu dobromyseľným držiteľom spočívajúcu v možnosti nadobudnúť vlastnícke právo od neznámeho vlastníka vydržaním, okolnosti prejednávanej veci nemohli preto viesť k záveru, že žalovaného v rade 2/, ktorý nadobudol vlastníctvo k predmetnému pozemku od nevlastníka, je dôvodné považovať za riadneho nadobúdateľa predmetnej nehnuteľnosti. Žalovaný v rade 2/ v priebehu konania a ani v podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by viedli súdy k záveru, že aj v prípade nadobudnutia od „nevlastníka“ by mohol byť považovaný za vlastníka predmetnej nehnuteľnosti k času rozhodovania súdu o podanej žalobe.

20. Za významné považuje odvolací súd pre právne posúdenie veci odvolanie žalovaného v rade 1/ v odvolacej námietke, že pokiaľ žalobca na základe trestného rozsudku – výroku, ktorým podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bol obžalovaný L. J. zaviazaný k náhrade škody poškodenému B. C. (žalobcovi) vo výške 93.194,35 Eur - disponuje majetkovou hodnotou, majetkovým právom/ prejudikovanou peňažnou pohľadávkou, ktorá má kompenzovať, že kúpnu zmluvou predal svoje pozemky, na základe čoho nie je možné žalobcovi za danej situácie priznať (aj) vlastnícke právo k žalovaným nehnuteľnostiam.

21. Vystáva tu teda otázka, aký je možný výklad § 193 CSP (predtým § 135 ods. 1 OSP) vo vzťahu k žalobe o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (v danom prípade dvom CKN parcelám) z dôvodu tvrdenej absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy o prevode vlastníctva, ak v čase rozhodovania súdu (prvostupňového a odvolacieho) o takejto žalobe je právoplatný rozsudok súdu v trestnej veci, ktorým tretia osoba (fyzická osoba – konateľ obchodnej spoločnosti) bola uznaná vinnou zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona (na škodu cudzieho majetku sa obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu) – v okolnostiach uzatvorenia kúpnej zmluvy o prevode vlastníctva, v dôsledku čoho sa žalobca/pôvodný vlastník (ktorý je poškodeným v trestnom konaní) domáha žalobou navrátenia vlastníctva (na ktorom určení má žalobca naliehavý právny záujem podľa § 137 písm. c) CSP) – ak zároveň z trestného rozsudku vyplýva, že obžalovaný (tretia osoba) bol podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku zviazaný k náhrade škody poškodenému (žalobcovi) vo výške 93.194,35 Eur (ktorá podľa skutkovej vety výroku rozsudku predstavuje všeobecnú hodnotu predmetných pozemkov podľa záverov odborného vyjadrenia pre účely trestného konania) a podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku bol poškodený odkázaný so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces. Z toho vyplýva otázka, či súd v civilnom (sporovom) konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom prevodu na základe kúpnej zmluvy, ktorej tretia osoba nebola priamym účastníkom – je viazaný rozhodnutím súdu v trestnom konaní, v ktorom obžalovaný/tretia osoba bol zviazaný zaplatiť poškodenému/žalobcovi v našom civilnom konaní – škodu a so zvyškom nároku bol poškodený odkázaný na civilný proces.

22. Vo vzťahu k vyššie uvedenému sa východiskom javia závery (v obdobnej právnej veci) vyjadrené v náleze Ústavného súdu SR IV.ÚS 32/2020 – 87 z 23.02.2021, ktorým bol zrušený rozsudok Najvyššieho súdu SR 4Cdo/205/2018 – 614 z 29.04.2019 a rozsudok Krajského súdu Košice č.k.

2Co/332/2017 – 512 z 10.05.2018, v ktorom ústavný súd (na strane 10) poukázal na názor krajského súdu... „že sťažovateľka má v trestnom konaní priznané právo na náhradu škody proti odsúdenému a súdy v trestnom konaní zrejme považovali právny úkon z 11.06.2007 za nezvratný“... vo vzťahu ktorému ústavný súd následne uviedol: „Je nepochybné, že úlohou súdov v trestnom konaní nie je posudzovanie platnosti občianskoprávných úkonov, ani ich právnych následkov ich potenciálnej neplatnosti. Na druhej strane však ak konanie sťažovateľky, ktorá si ako poškodená v trestnom konaní uplatnila nárok na náhradu škody, o ktorom súd rozhodol v adhéznom konaní, môže a má byť predmetom komplexného posúdenia právnych vzťahov, ktoré v tejto veci vznikli. Pritom ani jedna okolnosť nemôže byť vyhodnocovaná izolovane. Samotné priznanie nároku na náhradu škody proti subjektu, ktorý nebol účastníkom posudzovaných zmlúv, nie je okolnosťou brániacou súdu objektívne posúdiť platnosť zmluvy (alebo dokonca okolnosťou validujúcou jej prípadnú neplatnosť)“.

23. V danom prípade, na základe komplexného posúdenia skutkových okolností, nemožno vyhodnocovať uzavretú (kúpnu) zmluvu izolovane, len vo vzťahu žalobcu a žalovaného v rade 1/, ale vo vzťahu k všetkým vyššie uvádzaným skutkovým okolnostiam, na základne ktorých bolo možné vyvodiť právny záver o neplatnosti kúpnej zmluvy podľa § 37 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka, keď vzhľadom na spôsob (obsahové zložky zmluvy) a okolnosti, ktoré viedli k uzavretiu zmluvy bolo možné dospieť k záveru, že aj v prípade, ak trestný čin spáchala „tretia osoba“ v okolnostiach, na základe ktorých by žalobca inak nepristúpil k uzavretiu zmluvy je dôvodné, aby súdy za danej situácie prejudiciálne skúmali podmienky neplatnosti zmluvy tak, ako to v danej prejednávanej veci súd prvej inštancie a odvolací súd posúdili.

24. V priebehu konania, ani v podanom odvolaní žalovaným v rade 1/ nebolo tvrdené a ani preukazované, že by v súvislosti s výrokom rozsudku Okresného súdu Žilina z 06.07.2023 č.k. 28T/79/2020, na základe ktorého bol obžalovaný L. J. zaviazaný k náhrade škody žalobcovi vo výške 93.194,35 Eur, bola škoda odsúdeným B. C. žalobcovi (čo i len čiastočne) uhradená. V tomto smere je dôvodné polemizovať s rozhodnutím súdu v trestnom konaní o priznaní nároku na náhradu škody, keď podľa trestného rozsudku prevod vlastníctva na základe kúpnej zmluvy by bolo dôvodné považovať za nezvratný právny úkon, keď na strane druhej v tomto civilnom konaní nič nebránilo súdu na základe podanej žaloby žalobcu posúdiť prejudiciálne platnosť vykonaných právnych úkonov (kúpnej zmluvy z 03.10.2016 a následnej kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovaným v rade 1/ a žalovaným v rade 2/ z 25.01.2017) a z tohto titulu v možnosti vyhovieť žalobe na navrátenie vlastníctva žalobcovi na základe podanej určovacej žaloby. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd dospel k záveru, že nič nebráni súdu v civilnom konaní rozhodnúť o priznaní (navrátení) vlastníctva žalobcovi aj za situácie, že rozsudkom súdu v trestnom konaní bola žalobcovi ako poškodenému priznaná náhrada škody, a ktorej neuhradenie do času rozhodovania súdu o podanej vlastníckej žalobe (§217 ods. 1 CSP) nemôže zabrániť zmyslu a účelu podania vlastníckej žaloby, na základe čoho odvolací súd dospel k záveru, že v zmysle § 193 CSP v danom štádiu konania súd v civilnom konaní nie je viazaný výrokom rozhodnutia súdu v trestnom konaní o náhrade škody.

25. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, keďže súd prvej inštancie dôsledne všetky výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil v súlade s podmienkami § 191 ods. 1 CSP, keď dospel k záveru o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy z 03.10.2016 a následnej neplatnosti nadväzujúcej kúpnej zmluvy o nadobudnutí vlastníckeho práva žalovaným v rade 2/ (od nevlastníka), keď správne aplikoval ustanovenie § 193 CSP vo vzťahu k rozhodnutiu súdu v trestnom konaní, s ktorými skutkovými a právnymi závermi sa odvolací súd v plnej miere stotožnil (§ 387 ods. 2 CSP), odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v napadnutých výrokoch odvolaním žalovaným v rade 1/ a 2/ (a v súvisiacich výrokoch o trovách konania), ako správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

26. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal voči žalovaným v rade 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

27. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Krajský súd v Žiline dňa 28. mája 2025